

ת"ד 758/09/16 - מדינת ישראל נגד בועז נחשון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 758-09-16 מדינת ישראל נ' נחשון
לפני כבוד השופט דן סעדון

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ממויה

המאשימה

נגד

בועז נחשון
ע"י ב"כ עו"ד אלרועי

הנאשמים

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין על עבירות של ביצוע פניית פרסה תוך סיכון עוברי דרך, נהיגה בחוסר זהירות והתנהגות הגורמת נזק. ע"פ עובדות כתב האישום נהג הנאשם רכב פרטי ברחוב פיכמן בחולון לכיוון רחוב גולומב והגיע סמוך לבית מס' 11. אותה עת הגיע המעורב כשהוא רכוב על אופנוע מן הכיוון הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם. הנאשם החל לבצע פניית פרסה מבלי להבחין במעורב, פגע בו וגרם לתאונה אשר כתוצאה ממנה נחבל המעורב וכלי הרכב המעורבים ניזוקו. במענה לכתב האישום הודה הנאשם כי החל לבצע את פניית הפרסה בעת שהמעורב הגיע הכיוון הנגדי. עם זאת, הנאשם כפר בכך כי נהג בחוסר זהירות ובאחריותו לתאונה ולתוצאותיה.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו בוחן התנועה רועי טולדנו (להלן: **הבוחן**) הסייר חביב בוחבוט (להלן: **הסייר**) והמעורב. הנאשם העיד בפרשת ההגנה.

3. הבוחן אישר כי הגיע לזירת התאונה כחודש וחצי לאחר התאונה. הוא אישר כי ביקורו המאוחר בזירה עשוי להביא לאובדן ראיות פורנזיות היכולות לסייע בפענוח התאונה. הוא אישר כי לא נערכה התאמת נזקים בין כלי הרכב ולא ידועה לו נקודת האימפקט כמו גם מיקומם הסופי של כלי הרכב לאחר התאונה. הבוחן ציין כי ע"פ החומר בתיק החקירה הוא אינו יכול לקבוע את מהירות המעורב אך "כאשר אני מגיע מקום אני מבצע ניסוי שדה ראיה אני יכול לבצע הערכה לפי שדה הראיה באיזו מהירות היה האופנוע כדי שהתאונה הייתה בלתי נמנעת מבחינת הנהג" (ע' 5 ש' 20-22). בדיקה כזו לא בוצעה.

4. הסייר העיד כי הגיע לזירת התאונה לאחר התאונה בעת שכלי הרכב, או לפחות אחד מהם, הוזזו (ראו ע' 6 ש' 28 ועמ' 10 ש' 17). פעולותיו התמצו בהחלפת ורישום פרטים. בדוח הפעולה צוין כי פעילות הסייר החלה בשעה 15.53 והסתיימה בשעה 15.56. הסייר הסכים כי לא היה בזירה 3 דקות בלבד וכי ועל רקע האמור "יכול להיות" שקיים

ליקוי בדוח הפעולה.

5. המעורב העיד כי רכב בנתיב הימני ביותר (ע' 8 ש' 11). כאשר הוצג לו תרשים הבוחן הכחיש המעורב כי התאונה הייתה היכן שציין הבוחן והנאשם וציין מקום אחר בו אירעה התאונה, לטענתו. הוא הוסיף כי התרשים אינו משקף נכונה את פני הזירה. המעורב ציין כי מסר הודעה במשטרה בנוגע לתאונה "אחרי הרבה זמן". לדבריו "לא מיהרתי.. אמרתי לנאשם שאני לא רוצה לפגוע לו ברישיון בו [צ"ל בוא] נסתדר לא אזיק לך. הוא לא רצה" (ע' 9 ש' 10-11). המעורב הבהיר כי בביטוי "להסתדר" כוונתו לגרום לנאשם ליטול אחריות על התאונה על מנת לקצר הליכים (ע' 9 ש' 16-20). כאשר המעורב עומת עם האפשרות כי הודה באחריות לתאונה בשיחה עם הנאשם שאותה הקליט הנאשם אמר המעורב "אני לא אשם בתאונה" (ע' 16 ש' 5).

6. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. לדבריו החל לבצע פניית פרסה מבלי שהבחין באיש ואז הגיע האופנוע ואירעה התאונה. בעקבות התאונה עף אופנוע המעורב מרחק של כ- 20 מ'. הנאשם החנה את רכבו בצד הדרך ופנה לבדוק את מצב המעורב. למחרת היום הגיעו אליו המעורב, אביו ודודו וביקשו שיודה באחריות לתאונה והם ישלמו על הנזק שנגרם לרכבו. הוא אישר כי התאונה אירעה במיקום שציין הבוחן בתרשים, בחלקו הקדמי של הרכב. לדבריו הוא הקליט את השיחה עם המעורב. כאשר התבקש להשמיע את ההקלטה נמנע מלעשות כן. בחקירה נגדית הבהיר הנאשם כי עמוד חשמל שניצב במקום לא הפריע לשדה הראייה (ע' 11 ש' 18-19).

דין והכרעה

7. אין חולק כי התאונה אירעה לאחר שהנאשם החל בביצוע פניית פרסה ["האף קצת התחיל להיכנס לנתיב " כפי שציין הנאשם בע' 10 ש' 26]. הגם שפניית פרסה במקום איננה אסורה עדיין נדרש הנאשם לוודא כי אין במהלך זה כדי לסכן את יתר משתמשי הדרך או לקפח את זכותם. מכיוון שהעבירות בהן מואשם הנאשם הן עבירות מסוג "אחריות קפידה" (ראו: רע"פ 4010/04 **עבד אל ראזק נ' מדינת ישראל** (6.5.04)) הרי שבהתקיים היסוד העובדתי בעבירות המיוחסות לנאשם הנטל לנאשם להוכיח כי לא התרשל ועשה כל שניתן כדי להימנע מן העבירה. מעדות הנאשם עולה כי לא הבחין בשום שלב במעורב עד לאימפקט. זאת, הגם שאין בפי הנאשם טענה כי מהירות הנסיעה של הנאשם הייתה בלתי סבירה או טענה לליקוי בשדה הראייה לכיוון ממנו הגיע המעורב. בנסיבות אלה אני סבור כי לא עלה בידי הנאשם להרים את הנטל הרובץ לפתחו להראות כי לא התרשל וכי עשה כל שניתן להימנע מהעבירה.

8. מכיוון שהנאשם לא טען כי הבחין במעורב נוסע לעברו עובר לתאונה ממילא הוא אינו יכול לומר דבר משמעותי אודות מהירות נסיעת המעורב עובר לתאונה. על רקע היעדר יכולתו של הנאשם לייחס את התאונה לנהיגה במהירות בלתי סבירה מצד המעורב ברור כי אין בכך שהבוחן נמנע מלהעריך את המהירות בה היה על המעורב לנסוע כדי שהתאונה תהיה בלתי נמנעת מבחינת הנאשם כדי לקפח את הגנתו של הנאשם. במקרה בו מתגלים מחדלי חקירה נדרש בית המשפט לבחון אם מדובר במחדלים המעוררים חשש שמא קופחה הגנת הנאשם כיוון שהתקשה להתמודד עם חומרת הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו (ע"פ 173/88 **מרדכי אסרף נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(1) 792, 785; ע"פ 5781/01 **טארק אעמר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 681, 688). "כישלוננו של הגורם החוקר באיסוף הראיות - ואפילו נעשה הדבר במודע- אינו בא במקומה של הראייה שאפשר והייתה מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להיעדרה של ראייה תומכת או סותרת ראייה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותיו". (ע"פ

4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). על פי האופן בו בחרה ההגנה לחקור את עדי התביעה ולהציג את גרסתה באמצעות עדות הנאשם נראה כי קו ההגנה של הנאשם אינו מבוסס על כך שהמעורב נהג במהירות בלתי סבירה או מהירות מופרזת. כיוון שכך, אינני סבור כי ניתן לקבוע כי מחדל החקירה של הבוחן באי בדיקת המהירות בה הייתה התאונה בלתי נמנעת מנקודת מבטו של הנאשם מעוררת חשש כי קופחה הגנת הנאשם.

9. נראה כי את שהחסיר, אולי, הנאשם בעדותו ביקש ב"כ הנאשם להשלים בסיכומיו. כך, טען ב"כ הנאשם בסיכומיו כי הנאשם ציין כי המעורב נהג במהירות (ע' 12 ש' 13-14). הפכתי בעדות הנאשם. לא מצאתי טענה הנוגעת למהירות נסיעתו של המעורב עובר לתאונה. העובדה שהנאשם לא הבחין קודם לביצוע פניית הפרסה במעורב ונוכח בקיומו רק כאשר חש במכה אין משמעותה בהכרח כי המעורב נהג במהירות גבוהה או בלתי סבירה באופן שלא אפשרה לנאשם אף להבחין בו ממרחק עשרות מטרים לפני ביצוע פניית הפרסה. ב"כ הנאשם טען כי הימצאות אופנוע המעורב מרחק של מספר עשרות מטרים ממקום התאונה מלמדת על מהירות נסיעתו הגבוהה (ע' 13 ש' 7). אין מדובר בטענה מבוססת. העד היחיד שהיה יכול לשפוך אור בעניין זה היה הבוחן. ואולם ב"כ הנאשם נמנע מלחקור את הבוחן בדבר המשמעות שניתן להסיק ממרחק הטלת האופנוע על מהירות נסיעתו עובר לתאונה. בהיעדר התייחסות הבוחן לעניין זה איני סבור שטענת ב"כ הנאשם בעניין היא מבוססת. ב"כ הנאשם הוסיף וציין בסיכומיו כי בתיק התביעה קיימות תמונות שצילם הנאשם התואמות את גרסת הנאשם לאירוע (ע' 13 ש' 5-6). תמונות אלה לא הוצגו לבית המשפט או לבוחן. ממילא לא ניתנה לבוחן הזדמנות להתייחס לשאלה אם תוכן תמונות אלה תואם את גרסת הנאשם. יוצא כי גם טענה זו נעדרת תשתית ומשכך דינה להידחות.

10. המעורב העיד לגבי נסיבות התאונה, לרבות מהירות ונתיב נסיעה, אימפקט ועוד. הנאשם ניסה לטעון כי נטילת האחריות המוקלטת של המעורב לתאונה צריכה להיזקק לזכותו של הנאשם. לטעמי, לא ניתן לתת משקל רב לגרסת המעורב בנוגע לנסיבות התאונה. זאת, יודגש, לא בשל רצונו של המעורב "להסתדר" עם הנאשם או בשל תוכנם הנטען של דבריו שהוקלטו על ידי הנאשם אלא בשל חלופ "זמן רב" (לשיטת המעורב, בעדותו) ממועד התאונה עד למסירת הודעתו במשטרה. על פי גרסת המעורב הוא ביקש "להסתדר" עם הנאשם כך שהנאשם יודה באחריות לתאונה. המעורב ציין בעדותו בבית המשפט כי הוא אינו אחראי לתאונה. טענה אחרונה זו של המעורב הייתה אמורה לספק להגנה הזדמנות פז לעמת את המעורב עם ההקלטה הקיימת בה נוטל המעורב, לטענת ההגנה, אחריות לתאונה. ההגנה נמנעה מלעשות כן ללא טעם סביר ונמנעה, שוב ללא טעם סביר, מלהציג לבית המשפט את ההקלטה הנטענת. בנסיבות אלה אין לי אלא להסיק כי אילו הייתה הקלטה ברשות ההגנה היה בהצגתה במשפט כדי לעמוד לנאשם לרועץ. מעבר לנדרש אציי, כפי שצוין בצדק בסיכומי ההגנה, כי קביעת האחראי לתאונה אינה עניין לתחושה סובייקטיבית של גורם מעורב זה או אחר בתאונה אלא עניין לבית המשפט לענות בו בהתאם לראיות המובאות לפניו.

11. המעורב העיד כי נסע במהירות 40-50 קמ"ש בנתיב הימני ביותר. הוא העיד המעורב כי האימפקט היה במקום שונה מזה שאותו ציינו הנאשם והבוחן. כאמור קשה לתת משקל רב לגרסת המעורב. המעורב העיד כי מסר הודעה במשטרה בנוגע לתאונה לאחר חלופ זמן רב. כידוע חלופ זמן - וודאי זמן רב - נוטה להשכיח פרטים, לעתים פרטים חשובים, ממהלך התאונה. מכיוון שלא ברור כמה זמן חלף ממועד התאונה ועד למועד מסירת הודעת המעורב במשטרה קיים קושי להעריך את משקל עדותו של המעורב ובוודאי לקבוע כי ראוי לתת לה את מלוא המשקל. עם זאת, אדגיש כי גם מתן משקל נמוך לגרסת המעורב אינו מסיר מכתפי הנאשם את הנטל להראות כי לא התרשל ועשה כל שניתן כדי להימנע מן התאונה.

12. תרומתו של הסייר לחקירת התאונה הייתה במישור הטכני (רישום והחלפת פרטים). על רקע אופיין הטכני של פעולות הסייר קיים קושי לקבוע כי לליקוי באי ציון פרק הזמן המדויק בו שהה הסייר בזירה יש השלכה מהותית על יכולת הנאשם להתגונן בפני האישום.

13. סוף דבר: אין ספק כי במקרה זה לא ערכה המשטרה חקירה יסודית וממצה של נסיבות התאונה, כראוי. עם זאת, משעה שהנאשם לא הצביע על קו הגנה שמחדלי החקירה מנעו מן הנאשם לבסס במסגרת המשפט לא ניתן לקבוע כי מחדלי חקירה אלה צריכים להוביל לזיכויו בדין של הנאשם. לפיכך ובהינתן שהנאשם לא הראה במשפט כי לא התרשל וכי עשה כל שניתן להימנע מן העבירה אין מנוס מן המסקנה כי יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 10.7.17, במעמד הצדדים